

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 20. november 2013
Kontor: Formueretskontoret
Sagsbeh: Christina Hjeresen
Sagsnr.: 2013-0037-0054
Dok.: 962059

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 7 vedrørende forslag til lov om forbrugeraftaler (L 39), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 7. november 2013. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Jan E. Jørgensen (V).

Morten Bødskov

/

Rikke-Louise Ørum Petersen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

**Spørgsmål nr. 7 vedrørende forslag til lov om forbrugeraftaler (L 39)
fra Folketingets Retsudvalg:**

”Vil ministeren redegøre for, hvordan man har påtænkt at gennemføre de pågældende EU-regler i national lovgivning i Danmarks nabolande heriblandt Norge, Sverige og Tyskland?”

Svar:

1. Justitsministeriet har i forlængelse af spørgsmål nr. 2-6 og 8-11 forstået spørgsmålet sådan, at der med ”de pågældende regler” henvises til reglerne i direktivet om værdiansættelsen af den returnerede genstand og om definitionen af bestillingskøb.

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra henholdsvis Norge, Sverige og Tyskland.

2. Det norske børne-, ligestillings-, og inkluderingsdepartement har oplyst, at man endnu ikke har fremsat forslag til lovgivning om implementering af forbrugerrettighedsdirektivet. Et lovforslag herom forventes fremsat primo 2014, således at lovgivningen kan træde i kraft den 13. juni 2014.

Det norske børne-, ligestillings-, og inkluderingsdepartement har oplyst, at man den 4. juli 2013 sendte et høringsnotat vedrørende implementering af forbrugerrettighedsdirektivet i høring. I det medfølgende lovudkast lægges der efter det oplyste op til, at de nævnte bestemmelser gennemføres stort set ordret i forslaget til en ny lov om fortrydelsesret.

3. Det svenske justitsministerium har oplyst, at direktivets artikel 14, stk. 2, i Sverige foreslås gennemført ved en bestemmelse i kapitel 2, § 15, stk. 2, i forslag til ”lag om distansavtal och avtal utanför affärslokaler” med følgende ordlyd:

”15 § Om konsumenten utövar sin ångerrätt, ska konsumenten ersätta näringsidkaren för

...

2. en varas värdeminskning i den mån den beror på att konsumenten hanterat varan i större omfattning än som varit nödvändigt för att fastställa dess egenskaper eller funktion, under förutsättning att näringsidkaren har gett konsumenten information enligt 2 § första stycket 9 på det sätt som anges i 3 § eller 5 § första stycket,

...”

Af lovbemærkningerne til det svenske lovforslag fremgår det, at:

”I vilken utsträckning det är nödvändigt att hantera en vara för att fastställa dess egenskaper eller funktion får bedömas utifrån vilken typ av vara det är fråga om. Det kan till exempel vara fråga om värdeminskning till följd av att kläder fläckats eller skadats när de hanterats.”

Direktivets artikel 16, litra c, föreslås i Sverige genomfört ved en bestämmelse i 2 kap. 11 §, i förslag til ”lag om distansavtal och avtal utanför affärslokaler” med följande ordlyd:

”Ångerrätt gäller inte för avtal som

....

3. avser en vara som har tillverkats enligt konsumentens anvisningar eller som annars har fått en tydlig personlig prägel,

.....”

Af lovbemærkningerne til det svenske lovforslag fremgår det, at rækkevidden af undtagelsen fra fortrydelsesretten vedrørende bestillingskøb i hovedtræk svarer til den hidtil gældende bestemmelse i den svenske lovs 2 kap. 5 §. Om den gældende 2 kap. 5 §, fremgår det af lovkommentaren, at:

”Särregeln gäller distansavtal om en vara som skall tillverkas eller väsentligt ändras efter konsumentens särskilda önskemål. Det skall alltså vara fråga om en vara som näringsidkaren normalt inte har i sitt sortiment. [...] Regeln gäller dessutom avtal om en vara som annars har fått en tydlig personlig prägel. Exempel på sådana varor är adresstiketter med konsumentens namn och adress eller t-shirts med personliga tryck.”

4. Det tyske justitsministerium har oplyst, at direktivets artikel 14, stk. 2, i Tyskland föreslås genomfört ved en ny bestämmelse i § 357, stk. 7, i den tyske civillov (Bürgerliches Gesetzbuch) med följande ordlyd:

“(7) Der Verbraucher hat Wertersatz für einen Wertverlust der Ware zu leisten, wenn

1. der Wertverlust auf einen Umgang mit den Waren zurückzuführen ist, der zur Prüfung der Beschaffenheit, der Eigenschaften und der Funktionsweise der Waren nicht notwendig war, und

2. der Unternehmer den Verbraucher nach Artikel 246a § 1 Absatz 2 Satz 1 Nummer 1 des Einführungsgesetzes zum Bürgerlichen Gesetzbuche über sein Widerrufsrecht unterrichtet hat.”

Efter det oplyste er der tale om en stort set ordret implementering af artikel 14, stk. 2.

Af lovbemærkningerne til det tyske lovforslag fremgår det, at forbrugeren som udgangspunkt har ret til at håndtere varen på samme måde som i en butik. Det fremgår endvidere, at det kan afhænge af varens art, hvad der må anses for at være nødvendig/sædvanlig håndtering af varen for at fastslå dens art og egenskaber. Det fremgår endvidere, at værdiforringelsen i visse tilfælde vil kunne være fuldstændig.

Direktivets artikel 16, litra c, foreslås i Tyskland gennemført ved en ny bestemmelse i § 312g, stk. 2, nr. 1, i den tyske civillov (Bürgerliches Gesetzbuch) med følgende ordlyd:

”(2) Das Widerrufsrecht besteht, soweit die Parteien nichts anderes vereinbart haben, nicht bei folgenden Verträgen:

1. Verträge zur Lieferung von Waren, die nicht vorgefertigt sind und für deren Herstellung eine individuelle Auswahl oder Bestimmung durch den Verbraucher maßgeblich ist oder die eindeutig auf die persönlichen Bedürfnisse des Verbrauchers zugeschnitten sind,”

Af lovbemærkningerne til det tyske lovforslag fremgår det, at bestillingskøb i forhold til bestemmelsen skal forstås som defineret i direktivets artikel 2, stk. 4, og at der således skal være tale om ikke-præfabrikerede varer, der laves på baggrund af et individuelt valg fra forbrugers side. Som et eksempel nævnes gardiner syet efter mål.